

anden Stilling til dette Spørgsmaal, end de indtog i den Betænkning, som blev afgivet den 24. April forrige Aar. Naar Mindretallet foreslaar, at man for Tiden skal sætte Loven af 1909 i Kraft, vil vi ikke dermed have erklæret os for Modstandere af de Principper, der er indførte i Lovforslaget, hverken af Anklageprincippet eller af Domsmagtens Adskillelse fra Forvaltningen og endnu mindre af folkevalgte Nævninger, men vi anbefaler, at man i denne Sag holder sig til de to Tempis Politik, og vi gør det væsentligt af to Grunde. For det første vil vi gerne for Øjeblikket skaane Befolkningen for de Ulemper og Bekostninger, der nødvendigt følger af, at man nedlægger en Mængde af Retskontorerne, og vi har den Opfattelse, at dette Spørgsmaal i alt Fald ikke indenfor Partierne er blevet saaledes gennemdrøftet og overvejet, som ønskeligt er, thi der er herved mange Forhold at mærke sig, som man ikke i et Rigsdagsudvalg kan tage i Betragtning i den Tid, der er levnet os til dette Arbejde. Det andet og overvejende Hensyn er, at man paabyrder Statskassen en øjeblikkelig Udgift til et betydeligt Beløb. Hvad enten man gennemfører Loven af 1909 eller Lovforslaget, bliver Udgiften en Gang for alle omkring 3 Mill. Kr. Det kan man beregne, og jeg tvivler ikke om, at det Overslag, som ledsager de følgende Lovforslag, nogenlunde vil slaa til. Derimod staar man, og maa man nødvendigvis staa, noget mere usikker overfor det Spørgsmaal, hvor meget de aarligt tilbagevendende Merudgifter vil andrage. I Fjor mente man, at det vilde koste $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. at sætte Retsplejeloven i Kraft. Jeg fradrager ikke her det Beløb, som man ventede skulde komme ind i Statskassen, ved at man forhøjede Retsafgifterne med et Beløb til 170,000 Kr. Men i Aar mener man, at det Lovforslag, som nu er fremsat, vil koste 227,700 Kr. mere at sætte i Kraft end Loven af 1909.

Mindretallet har givet sine Betæneligheder med Hensyn til den finansielle Side Udtryk i sin Betænkning, og jeg henviser dertil. Men vi har for nylig her i Rigsdagen set, hvorledes man maa gribe til at budgettere Statens Indtægter paa en ganske ny Maade for at tilvejebringe Balance paa indeværende Aars Finanslov, og vi har her i Folketingssalen for nylig hørt fremhæve, hvorledes visse Foranstaltninger venter paa at blive gennemført, og at disse vil lægge Beslag paa flere Millioner Kroner. Det ærede Medlem for

Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard), som talte ved Finanslovens 3die Behandling om vore finansielle Udsigter, nævnedes en hel Række af Foranstaltninger, der vilde kræve store Beløb af Statskassen, men to Ting blev, saa vidt jeg husker, ikke nævnt, nemlig Folkeforsikringen og Gennemførelsen af Loven om Rettens Pleje, hvilke tilsammen vil kræve betydelige Beløb. Det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, vil gerne vedgaa, at man er af den Mening, at vi har bedst Raad til ikke at bebyrde Statskassen med alle de Udgifter, der følger af at føre Loven om Rettens Pleje igennem, og at man skulde foretrække at sætte Loven af 1909 i Kraft for derved at begrænse Udgifterne. Man bør i alle Forhold sætte Tæring efter Næring, og det er ingen Skam at vedkende sig, at man ikke har Raad til at gennemføre denne eller hin Foranstaltning, som i og for sig kan være god. Det er uforvarsligt at forpligte enten Statskassen eller sig selv med Udgifter, som tynger over Evne. Jeg erkender, at som isoleret Foranstaltning vil det at gennemføre en Lov om Rettens Pleje ikke tynges Statskassen i Knæ, men det ene med det andet vejer til, og i hvert Fald er en Ting klar, nemlig at de Penge, man anvender dertil, kan man ikke anvende til andre Formaal. Der er vist ikke en eneste Folketingsmand, der ikke kender forskellige Ting, som man ønsker at faa gennemført, og som stiller Krav til Statskassen; men der er neppe nogen, der kan paapege for os, hvor de Millioner er at tage, hvor de Skatteobjekter er, hvor de Velstandskilder er, hvorfra der kan tilflyde Statskassen de fornødne Beløb. Dette Forhold maner til Forsigtighed, og det er saadanne Ræsonnementer, der dikterer Mindretallet dets Stilling ved Behandlingen af nærværende Sag.

I Motiverne til Forslag til Lov om Udgifterne i Strafferetsplejen er de Statskassen paahvilende aarlige Udgifter ved den foreslaaede Retsplejelov, som tidligere nævnt, beregnede til at udgøre 227,700 Kr. mere, end Udgiften vilde være ved at sætte Loven af 1909 i Kraft, idet det forudsættes, hvad der vistnok er noget overdrevent, at i begge Tilfælde Forøgelsen af Statspolitiet maa blive den samme. Vedrørende dette Forhold har Mindretallet i sin Betænkning fremhævet, at Udgifterne vil blive betydeligt større. Ministeren har anslaaet Kontorholdsudgifterne til hvert Embede til 5,400 Kr. — for Øjeblikket udgør Kontorholdsudgifterne til vore Retsmænd ca. 5,300 Kr., saa denne Beregning rammer